

DE OUDSTE OVERLEVERINGEN AANGAANDE DE VIER
EVANGELIËN.

I. HET EVANGELIE VAN MATTHEUS.

(*Vervolg van blz. 31.*)

Indien wij uit het vroeger medegedeelde oogput, zoo eenvoudig in zichzelf, eene vergelijking maken tusschen de woorden des Heeren, in de Evangelien van Mattheus en Lukas vermeld, dan verdwijnen eensklaps die raadselachtigheden, welke zich aan onzen geest voordoen.

Betreffende het werk van Mattheus hebben de vaders ons gezegd, dat hij voor de Joden geschreven had, om daardoor de tegenwoordigheid der apostelen en die van hemzelf te vervangen. En welk woord komt veelvuldiger in het eerste Evangelie voor, dan dit: opdat vervuld werd? — De apostel schijnt zich slechts ééne zaak voor oogen te hebben gesteld, om namelijk de harmonie aan te toonen, die in alle opzichten tusschen de profetiën des Ouden Testaments en den persoon van Jezus Christus bestaat. In de beide eerste hoofdstukken vindt men vijf profetiën aangehaald, in verband met vijf trekken uit Jezus kindsheid. In Hoofdstuk 4, bij den aanvang van Jezus leeraarsambt in Galiléa, eene profetie van Jesaja, aanduidende, dat deze zoo verachte landstreek des heiligen Lands het voornaamste tooneel zou zijn der werkzaamheid van den Messias: „Het volk, dat in de duisternis zat, heeft een groot licht gezien.” Deze godspraak is aan het hoofd van dit gedeelte geplaatst, als de profetische aanduiding van de geheele ambtsverrigting des Heeren in Galiléa (Hoofdst. 9—19). In Hoofdst. 8, te midden eener reeks van wonderen, dit woord van Jesaja, waarvan alle genezingen de vervulling zijn: „Hij heeft onze krankheden op zich genomen en onze ziekten gedragen.” In het 12de hoofdstuk, als een juist kenmerk van Jezus leer, het nederig, zachtmoedig karakter, hetwelk Jesaja in deze woorden had voorspeld: „Ziet, mijn Knecht: Hij zal niet twisten, noch roepen, noch iemand zal zijne stem op de straten hooren; Hij zal het gekrookte riet niet verbreken en het rookende lemmet zal Hij niet uitblussen.” In de lijdensverhalen vindt men bovenal bij iedere schrede de aanduiding eener vervulde profetie. Onder de zeven kruiswoorden is alleen door Hem aangehaald de klagt, welke David, door profetischen geest beziel, in den 22^{den} psalm den lijdenden Messias in den mond heeft gelegd: „Mijn God! mijn God! waarom hebt Gij mij verlaten?” Is zulk een boek dus niet bijkbaar geschreven met het oog op de Joden? Dit wordt nog duidelijker door het eerste vers van Hoofdstuk 1: „Het boek des geslachts van Jezus Christus, den Zoon van David, den Zoon van Abraham.” Deze woorden bevatten de volledige aanduiding van het Messias-idee, den persoon aan Gods volk beloofd, als den nieuwen David, die het op nieuw ten top punt van glorie moest voeren en als het nageslacht van Abraham, waarin alle geslachten der aarde gezegend zouden worden. — En wat blijkt ons nu uit de laatste woorden van dit Evangelie? Die juiste profetische omschrijving van den persoon en het werk van den Messias, volkomen in Jezus bewaarheid. Bij zijne op handen zijnde hemelvaart sprak Hij immers: „Mij is gegeven alle magt in hemel en op aarde. Gaat dan heen, onderwijst alle volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes.” Dit is dus wel het Messias-idee in zijne uitgestrekte en verhevenste beteekenis. Het laatste woord van dit Evangelie is de getrouwe tegenhanger van het eerste.

Wat was dus het Evangelie van Mattheus bij zijne verschijning? — Men moet het beschouwen als de laatste en magtigste noodiging van God aan zijn volk, om Jezus als den beloofden Messias te erkennen en Hem als zoodanig te ontvangen. Het is eene Goddelijke bepaling, en als deze verworpen wordt, blijft er slechts veroordeeling en vernietiging over. Tien jaren nadat deze uitnoodiging in het licht was verschenen, vervulde het roemeische leger alle bedreigingen, die bijzonder in dit geschrift zijn verrat. — En wat is voor ons, nog te dezer ure, dit grootsche en waarlijk majestueuse, apostolische werk? — Het voortdurend bewijs van Gods getrouwheid, het bewijs, dat God geen tittel of jota heeft laten vallen van alles wat Hij van het begin der wereld heeft gesproken, en dat, zoo als de apostel Paulus in 2 Kor. 1: 20 schrijft: „Zoovele beloften van God als er zijn, die zijn Ja en Amen in Christus.” — Dit Evangelie is het Oude Testament, vervuld voor zoo ver dat gedeelte aangaat, en hetgeen bij het openen van het Nieuwe verder wordt voortgezet.

DE GEVONDEN SCHAT.

In een dorp van Frankrijk leefde een arme herder, die vrouw en acht kinderen had, welke hij met veel zorgen onderhield. Toch, hoe zwaar het hem viel, tien menschen te voeden en te kleden, wist hij toch door spaarzaamheid zooveel over te garen, dat hij een bijbel kon koopen, waarnaar hij reeds lang verlangd had, want de zijne was door het veelvuldig gebruik geheel versleten. Nu kocht hij wel niet een geheel nieuwen bijbel, slechts om de goedkoopste een ouden, maar nog geheel bruikbaren, en die ook met zulke groote letters gedrukt was, dat hij hem goed lezen kon. Daarbij had hij aan dit boek nog eene bijzondere stichting; want zoo dikwerf hij het in de hand nam, moest hij gedenken wat dat wel voor menschen mogten geweest zijn, die eenmaal uit dezen bijbel hun geloof en troost geput hadden, en dan dacht hij: „Deze liggen nu reeds in het graf en zijn na veel lijden de heerlijkheid ingegaan; maar ik oude zwerf nog hier beneden, en zij hebben mij dezen bijbel gelaten, opdat ik mij even als zij voor de eeuwigheid bereiden kan.” Hij las er ook dikmaals in, en menigen lieven avond zat hij met vrouw en kinderen en las een psalm, of de geschiedenis van Jozef, of in een van de evangelien; en de langste winteravonden waren voor de arme menschen, als zij deze heilige geschiedenissen gelezen hadden, zeer huiselijk en vol vrede. Maar vooral als het Kerstfeest naderde, dat de engelen, gelijk geschreven staat, het eerst met de herders gevierd hadden, verheugden zij zich van ganser harte, ook zulke arme herders te zijn, die juist evenzoo een heerlijk Kerstfeest konden vieren.

Op zekeren zondag kort na Kerstfeest zat onze herder des avonds als naar gewoonte voor zijn bijbel. Hij heeft eene bladzijde afgelezen, slaat het blad om, en bemerkt dat dit niet op elkander past; hij moet, denkt hij, uit vergissing twee bladen hebben omgeslagen. Hij slaat dus weer terug, en goed toezien ontdekt hij dat er twee bladen aan elkander gehecht zijn. De herder neemt een mes en snijdt ze voorzigtig van elkander. Daar tusschen vindt hij een banknoot van vierhonderd francs! Hij wil zijne oogen niet vertrouwen; maar het is zoo. Hij zit sprakeeloos van schrik. Intusschen valt hem een strookje papier in het oog, dat daarbij ligt, en daarop staan de volgende woorden: „Deze som heb ik met zeer veel moeite opgespaard. Maar aangezien mijne natuurlijke erfgenen allen rijke menschen zijn, die volstrekt niets behoeven, zoo vermaak ik u deze nalatenschap, u, die dezen bijbel lezen zult.”

De herder schudde het hoofd; hij kon het maar niet vatten. Hij moest eerst behoorlijk tot zichzelf komen, eer hij zich over zijnen schat kon verblijden. Maar daarna kwam er eene blijdschap en gejuich onder vrouw en kinderen, als er in deze hut nog nooit geweest was.

Met dezen zonderlingen bijbel was het waarschijnlijk dus toegegaan: hij was afkomstig van iemand die in Gods woord zijn lust had; en wijl hij kinderloos was en zijne bloedverwanten geld genoeg hadden, wilde hij God zelve tot uitvoerder van zijn testament maken, opdat Hij dit geld dengene zou doen toekomen, die het hoog woudig had en Gods woord hartelijk lief had. Welligt dunkt u, moet dat een wonderlijk man geweest zijn, maar mij dunkt een voortreffelijk man; en menigeen zou wel willen dat er meer zulke menschen waren die, eer zij sterven, zulke papieren in hunnen bijbel leiden. Maar weet, in uw bijbel liggen werkelijk zulke schatten en nog veel kostelijker. Er liggen schatten in die nimmer verteerd worden, die de mot en de roest niet verteren en die de dieven niet stelen. Zoekt er maar naar.

T. M. L.

BERIGT.

Voor zooveel doenlijk is de ZONDAGSCHOOL-ALMANAK voor 1871 aan de leden verzonden. De leden welke dien niet hebben ontvangen, gelieven hun exemplaar met een door hen geteekend bewijs te doen afhalen bij de Uitgevers HÖVEKER & Zoon. De niet-kontribuerende leden zullen zelve erkennen dat het frankeren van vier vellen druks die gratis geschonken worden, over eene menigte exemplaren voor de Vereeniging te bezwaren is. Sekretarissen van plaatselijke vereenigingen kunnen de aanvraag bij de Uitgevers schriftelijk doen, die dan voor de leden te hunner plaatse zoo mogelijk bij boekverkoopers gelegenheid in een pakket aan het adres van den aanvrager de noodige exemplaren zullen toezenden.

T. M. LOOMAN.

Binnenl. Secretaris.